

[Korsgaard.]

Vedkommende kan man sige med fuldkommen Sikkerhed, at den Forandring, der har fundet Sted, takket være Kronens Fjernelse fra Guld, vil jo i hvert Fald ingen Indflydelse faa paa Formue- og Indkomstskatten i det kommende Aar, eller dog kun en meget ringe Indflydelse, idet det kun er de tre sidste Maaneder, hvor de forhaabentlig noget bedre Forhold overhovedet kan komme til at virke. Det er i det hele taget en af Skøvhederne ved den direkte Beskatning, for saa vidt som man overhovedet skal have den, at den først virker længe efter, at den er paalignet, men derved er der sikkert af praktiske Grunde intet at gøre. Hvorledes Forholdene vil virke paa de for hele Situationen saa afgørende Forbrugsafgifter, ja, derom skal jeg ikke spaa. Hvis jeg skulde slutte fra min egen Tankerække, maatte jeg sige, at Sandsynligheden maa være for, at Forholdene vil virke uheldigt, thi det, der er sket, betyder nemlig, at den Del af Lønnen, som saa mange hidtil kunde anvende til Indkøb af saadanne dog ikke helt nødvendige Artikler som Cigaretter, Vin og Spirituosa maa siges at være, er blevet formindsket.

Men jeg maa altsaa for saa vidt betragte Finanslovsforslaget under samme Synsvinkel som de Finanslove, der blev forelagt under Krigen, i Virkeligheden mere som en Skitse end som et virkeligt Budget, hvorudfra man kan slutte noget afgørende. Jeg kan tænke mig den Mulighed, at det bliver nødvendigt at udskrive nye Skatter for at holde Balancen, og da vil det formentlig heller ikke være svært at finde Ting, som kan give den fornødne Indtægt, saa at Balancen kan holdes; for at dette i hvert Fald bør ske, derom synes der jo at være rørende Enighed mellem den højtærede Finansminister og min Ringhed.

Jeg skal derefter gaa over til det, jeg vil kalde de seneste Dages Begivenheder, for til sidst at vende mig til det, jeg vil kalde Fremtidens Muligheder. De seneste Dages Begivenheder er jo Kronenedskæringen eller i hvert Fald Kronens Fjernelse fra Guld. Der vil jeg da først minde om, at den højtærede Statsminister den Gang, det begyndte at knibe, fremsatte den Udtalelse, at det var jo et Problem, som Nationalbanken maatte ordne. Det var efter min Mening ikke nogen Statsmands Bemærkning, ej heller nogen klog Bemærkning, men det var altsaa en statsministeriel Bemærkning. Og hvad skete saa? Man maa jo erkende, at den Mulighed var til Stede, at Guldpariteten kunde opretholdes, men der var to Fak-

torer, som straks slog Benene væk under denne Mulighed, og de to Faktorer var Regeringsorganet „Politiken“ og Hr. Justitsminister Zahle, som, vel i Overensstemmelse med Regeringen, ophævede Guldudførselsretten. Jeg tror nu ikke, man behøver at være overbegavet for at begribe, at med saadanne to Forhold i Ryggen er det en fuldkommen Umulighed at opretholde Guldpariteten, hvorved vi vilde faa Landet oversvømmet af Kreditforeningsobligationer eller andre Papirer, som sendtes tilbage her til Landet. Den absolut nødvendige Betingelse for at opretholde Guldpariteten maatte dog være, at Landet selv troede paa, at det kunde gaa, men med en Artikel som den i „Politiken“ og med en Handling som den af Regeringen foretagne — for hvilken selvfølgelig Regeringen alene maa bære Ansvar — som Baggrund er det fuldkommen selvfølgelig, at det blev næsten umuligt at holde Kronen oppe. Personlig tror jeg nu ikke, det vilde have været muligt, selv om man ikke havde skadet Guld-kronepolitikken i Starten saa meget som snart sagt muligt. Jeg tror det ikke af den Grund, at vor Handelsbalance med de Forhold, der da vilde være opstaaet, var blevet for svag til, at vi kunde have bevaret Guldkronen. Men jeg ved jo vel, at nogle ansaa det for overmaade vigtigt, at man bevarede Guldkronen, og mente, at man burde paatage sig endda overordentlig store Byrder med det Formaal for Øje, og til dem hører f. Eks. Hr. A. P. Møller. Men overfor ham vil jeg gerne have Lov til at sige — og sige det herfra —, at naar han udtaler, at vi var kommet gennem Deflationen den Gang, da den engelske Guldkrone brød sammen, maa jeg hævde, at det er et fuldkomment Fejlsyn. Vi havde ved Deflationen paataget os en Rentebyrde, som vilde løbe gennem mange Aar. Tidernes Udvikling havde medført, at det lod sig gøre at præstere denne Rentebyrde i to Aar, men at sige, at man havde betalt det, Deflationen kostede, er fuldkommen urigtigt. Naar derfor A. P. Møller i Fremtiden vil vejlede, tror jeg, han bør være nok saa sikker paa sine Argumenters Rigtighed, som han har været det i det givne Tilfælde.

Man kan i hvert Fald for sig selv stille det Spørgsmaal: Hvorfor brød den engelske Guldparitet sammen? Enhver kan jo have sin Mening derom, ingen ved det vel med Sikkerhed, men personlig er jeg af den Mening, at i Realiteten brød den engelske Guldsterling sammen, den Gang Flaademytteriet fandt Sted. Jeg nærer ingen Tvivl om, at disse to Momenter har den allernøjeste